

Új szolgálati helyünk

Édesapám halálával megüresedett a lelkészi állás. Engem az egyházkerület akkori püspöke, Arday Aladár Nagyszalontára rendelt maga mellé, segédlelkész-vallásoktatói szolgálatra. Életünk ezzel új szakaszba lépett. 1947 decemberében sűrű hóhullás közepette tehervagonokba raktuk örökölt, szegényes bútorainkat, s elindultunk az ismeretlen felé.

Akkor még Nagyszalontán volt a püspöki székhely. Arday

Aladár, a püspök őszinte bizalmatlansággal s némi jóindulattal fogadott. A régi Arany János Gimnázium emeletén kapott helyet a családunk. Berendezkedtünk. Az idegenben ránk szakadt a közösség nélkülség fájdalma. Hónapokon át senkivel sem találkoztunk, akiben ugyanazt a drága hitet ismertük volna fel. A szülőföldemen hagyott testvéri közösséget semmi sem pótolhatta. Mélyen átéltük a 133- zsoltár igazát. Amikor együtt lakoznak az atyafiak, az olyan, mint az olaj, és mint a Hermon harmatja. Ritkán kaptam templomi szolgálatot. A válásórára járó gyerekek és a gimnazista ifjak között örömmel szolgáltam. A tanügyi reform előtt még kötelező volt a vallás-oktatás az Arany János Gimnáziumban.

Szaktanár-hiány lévén, történelmet is tanítottam. Így kerültem közeli kapcsolatba az ifjúsággal, s ez életre szólóan elkötelezett feljűk. Az órákat szabad baráti körben éltük meg, s a fiatalok bizalmukba fogadtak. Sokat neveltünk, játszva tanultunk, s az ifjak bibliaköréből senki sem maradt el. A hivatalos régi énekek mellett új énekek, kánonok üdítették fel óráinkat. Ebben a szellemben készültünk fel a konfirmációra is. Szakítottunk a régi tekintélyű skolasztikus módszerekkel. Isten beszédének éltető tavaszi szele érintett mindnyájunkat. A tanulmányi színvonal növekedett, s a katedráról leszálló tanár barátságával senki sem élt vissza. A gyerekek ráéreztek valamire, ami nem papos, fekete szentség, tekintély-hóbort, nem templomi retorika, hanem Krisztus kicsinyeinek szent-komoly játéka. A kisebb elemisták körülvettek, megöleltek, s úgy kísérték szünetben a tanáriba. Kollégáim hüledeztek, és aggodalmukat fejezték ki: ha így viszonyulok és nem tartom meg a távolságot, odalesz a tanári tekintély. Éppen fordítva történt. A legnagyobb tisztelettel öveztek, és egyetlen szóra készek voltak engedelmeskedni. Többen otthonunkba is feljártak, s az iskolából hazavitt jó hírek a szülőkből is felkeltették az evangélium iránti érdeklődést. Számunkra az volt a feladat, hogy ezek a fiatalok felismerjék bennünk a testvért, akik éppen olyanok, mint ők, csak egy kicsit jobban kell ügyelniük arra, hogy gyermekek maradjanak a gyermekek között.